

Elisabeth Feldt och Mikael Holmlund samarbetar sedan nästan tre år tillbaka. En lång rad konserter har fått ett entusiastiskt mottagande från såväl publik som press. Sommaren 2009 genomförde de en turné om fem konserter i Västerbotten under rubriken ”Saltstänk”. Under hösten 2009 besökte de konsertföreningar och andra arrangörer i Göteborg, Falkenberg, Oskarshamn och Ulricehamn.

Elisabeth Feldt är förutom en hängiven romanssångerska också flitigt anlitad som solist i kyrkomusikaliska verk. Hon har bland annat framträtt i åtskilliga Bach- och Händelkantater samt större verk såsom Händels Messias, Faurés och Duruflés rekvier, Hovlands Du såg mig och Lars-Erik Larssons Förklädd gud. På Palmsöndagen 2010 sjöng hon för första gången Evangelisten i Fredrik Sixtens En svensk Markuspassion.

Pianisten Mikael Holmlund bedriver en bred verksamhet som solist, kammarmusiker, kyrkomusiker och repetitör. Han har konserterat i de mest skilda sammanhang runt om i Sverige samt övriga Norden, Tyskland, Österrike och USA. Mikael Holmlund har erhållit en lång rad stipendier och priser, bland dem Solistpriset 2002.

www.elisabethfeldt.se
www.mikaelholmlund.com

Drömkristaller

*Drömmar bryter verkligheten
som kristaller bryter ljuset.*

*Drömmar är ögonblick
som inte låter sig fångas,
men som ändå varar för evigt.*

*Drömmar och kristaller skär
genom det allra hårdaste motstånd.
Drömmar och kristaller
går i kras.*

*Minnet av en dröm
påverkar vår tolkning
av den verklighet vi upplever
lika mycket som minnet
av en faktisk erfarenhet.*

*Dröm därför med oss –
i ett här och nu som låter sig
befrias från alla begränsningar
utom fantasins!*

Elisabeth Feldt, sopran
Mikael Holmlund, piano

Lutherska missionskyrkan Vasagatan 2

14 april 2010

Richard Wagner
(1818-1883)

Fünf Gedichte (Mathilde Wesendonk)

Der Engel
Stehe still!
Im Treibhaus
Schmerzen
Träume

Franz Schubert
(1797-1828)

Impromptu i Bb-dur, op. 142, nr. 3

Die Forelle (Christian Schubart)
Der Tod und das Mädchen (Matthias Claudius)

Richard Strauss
(1864-1949)

Ich wollt' ein Sträuslein binden (Clemens Brentano)
Meinem Kinde (Gustav Falke)
Wiegenlied (Richard Dehmel)
Das Rosenband (Ode von Klopstock)
Befreit (Richard Dehmel)

Ich sah sie an; mein Leben hing
mit diesem Blick an ihrem Leben:
ich fühlt' es wohl und wusst es nicht.

Doch lispelt' ich ihr sprachlos zu
und rauschte mit den Rosenbändern:
Da wachte sie vom Schlummer auf.

Sie sah mich an; ihr Leben hing
mit diesem Blick an meinem Leben
Und um uns ward's Elysium.

Befreit

Du wirst nicht weinen. Leise
Wirst du lächeln und wie zur Reise
Geb' ich dir Blick und Kuß zurück.
Unsre lieben vier Wände, du hast sie berei-
tet,
Ich habe sie dir zur Welt geweitet;
O Glück!

Dann wirst du heiß meine Hände fassen
Und wirst mir deine Seele lassen,
Läßt unsern Kindern mich zurück.
Du schenktest mir dein ganzes Leben,
Ich will es ihnen wieder geben;
O Glück!

Es wird sehr bald sein, wir wissen's beide,
Wir haben einander befreit vom Leide,
So gab ich dich der Welt zurück!
Dann wirst du mir nur noch im Traum
erscheinen
Und mich segnen und mit mir weinen;
O Glück!

Dikterna har tolkats till svenska av Elisabeth Feldt.

Jag såg på henne; mitt liv fäste
med denna blick vid hennes liv:
jag kände det helt men visste det ändå inte.

Men jag viskade ljudlöst till henne
och rasslade med min rosengirlang
och då vaknade hon upp ur sömnen.

Hon såg på mig; hennes liv fäste
med denna blick vid mitt liv
och kring oss var paradiset.

Befriade

Du gråter inte. Milt
ler du och som vid en resa
ger jag dig ögonkalst och en kyss tillbaka.
Våra kära fyra väggar, som du har gjort
iordning,
jag har vidgat dem till en värld för dig,
o vilken lycka!

Då fattar du lidelsefullt mina händer
och lämnar kvar din själ hos mig.
Lämna våra barn tillbaka till mig.
Du gav mig hela ditt liv,
jag skall ge det vidare åt dem.
O vilken lycka!

Det blir mycket snart, det vet vi båda,
Vi har befriat varandra från smärta.
Så ger jag dig tillbaka åt världen!
Då blir du synlig för mig blott i drömman
och välsignar mig och gråter med mig.
O vilken lycka!

Fünf Gedichte

(Mathilde Wesendonk)

Svensk översättning av Sven Lenninger.

Der Engel

In der kindheit frühen Tagen
hört ich oft von Engeln sagen
die des Himmels hehre Wonne
tauschen mit der Erdensonne,

dass, wo bang ein Herz in Sorgen
schmachtet vor der Welt verborgen,
dass, wo still es will verbluten
und vergehn in Tränenfluten,

dass, wo brünstig sein Gebet
einzig um Erlösung fleht
da der Engel niederschwebt
und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
und auf leuchtendem gefieder
führt er, ferne jedem Schmerz,
meinen Geist nun himmelwärts!

Stehe still

Sausendes, brausendes Rad der Zeit
Messer du der Ewigkeit;
leuchtende Sphären im weiten All,
die ihr umringt den Weltelball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein
genug des Werdens, lass mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillt den Drang
schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag;
ende, des Wollens ewiger Tag!
dass in selig süssem Vergessen
ich mög' alle Wonne ermessen!

Ängeln

I tidig barndoms dagar
jag ofta hörde om änglar talas,
som bytte himlens höga fröjder
mot jordens sol,

så att, varhelst ett ängsligt hjärta
fördolt för världen led,
så att, varhelst det stilla blödde
och sig i tårefloder ödde,

så att, varhelst i eldig bön
det bad om frälsnings lön,
då svävar ängeln ned
och varsamt lyfter det mot himlen upp.

Ja, också ned till mig en ängel steg,
och på vita fjädrars vingar
förde han, bort från varje smärta,
nu min själ mot himlars höjd!

Stanna upp

Susande, brusande tidens hjul
du som evighet mäter;
världsalltets lysande sfärer,
ni som omger vår jord;
urtiders skapelse, gör då halt,
nog med blivande, låt mig vara!

Hejda din alstrande kraft,
urtanke som ständigt skapar!
Dämpa din anda, stilla din drift,
tig blott en enda sekund!
Dunkande puls, mildra ditt slag,
sluta, viljans eviga dag!
så att i salig, ljuvlig glömska
jag alla fröjder blir varse!

Wenn Aug' in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet
und alles Hoffens Ende sich kündet,

die Lippe verstummt in staunendem Schwei-
gen,
keinen Wunsch mehr will das Innere zeugen,
erkennt der Mensch des Ew'gen Spur
und löst dein Rätsel, heil'ge Natur!

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen
saget mir, warum ihr klagt?

Schweigend neiget ihr die Zweige,
malet Zeichen in der Luft,
und der Leiden stummer Zeuge
steiget aufwärts, süsser Duft,

Weit in sehndem Verlangen
breitet ihr die Arme aus,
und umschlingen wahnbefangen
öder Leere nichtg'en Graus.

Wohl ich weiss es, arme Pflanze:
Ein Geschicke teilen wir,
ob umstrahlt von Licht und Glanze,
unsre Heimat ist nicht hier!

Und wie froh die Sonne scheidet
von des Tages leerem Schein,
hüllet der, der wahrhaft leidet,
sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's. Ein säuselnd Weben
füllet bang den dunklen Raum.
Schwere Tropfen seh' ich schweben
an der Blätter grünen Saum.

När öga ur öga dricker,
när själ med själ smälter samman,
när väsen i väsen sig återfinner,
och all förhoppning har stillnat,

förstummas läpparna i häpen tystnad,
ingen önskan mer i det inre alstras,
då känner människan det eviga spåret
och löser din gåta, heliga natur!

I växthuset

Högvälvda kronor av blad,
baldakiner av smaragd,
ni barn från fjärran zoner,
säg mig varför ni klagat?

Tyst ni sänker era grenar,
ritar tecken i den tomma luft,
och lidandets stumma vittne,
den söta doften, stiger upp.

Vida i längtansfullt begär
ni sträcker era armar,
och, vilseförda, famnar ni
öde tomhets intiga fasa.

Men, jag vet det, arma plantor:
ett öde delar vi;
om än av ljus och glans omstrålad,
är vår hembygd inte här!

Och som solen lyckligt fjärrar sig
från dagens tomma sken
sveper den, som verkligt lider,
sig i tystnads mörker in.

Det blir stilla. Ett sakta sus
det dunkla rummet ängsligt fyller.
Tunga droppar ser jag sväva
utmed bladens gröna rand.

Meinem Kinde

Du schläfst und sachte neig' ich mich
über dein Bettchen und segne dich.

Jeder behutsame Atemzug
ist ein schweifender Himmelsflug,
ist ein Suchen weit umher,
ob nicht doch ein Sternlein wär',

wo aus eitel Glanz und Licht
Liebe sich ein Glückskraut bricht,
das sie geflügelt hernieder trägt
und dir auf's weisse Deckchen legt.

Du schläfst und sachte neig' ich mich
Über dein Bettchen und segne dich.

Wiegenlied

Träume, träume du, mein süsses Leben,
von dem Himmel, der die Blumen bringt.
Blüten schimmern da, die beben
von dem Lied, das deine Mutter singt.

Träume, träume Knospe meiner Sorgen,
von dem Tage, da die Blume spross;
von dem hellen Blüten morgen,
da dein Seelchen sich der Welt ermorgen,
da dein Seelchen sich der Welt erschloss.

Träume, träume, Blüte meiner Liebe
von der stillen, von der heil'gen Nacht,
Da die Blume seiner Liebe
diese Welt zum Himmel mir gemacht.

Das Rosenband

In Frühlingsschatten fand ich sie,
da band ich sie mit Rosenbändern:
sie fühlt' es nicht und schlummerte.

Mitt barn

Du sover och ömt böjer jag mig
över din lilla säng och välsignar dig.

Varje varsamt andetag
är en välvd himmelsfärd,
är en sökning här omkring
om det ändå inte var en liten stjärna,

som av idel glans och ljus
käraste, plockar sig en lyckoklöver
som den har burit hitned på sina vingar
och lagt på ditt vita täcke.

Du sover och stilla böjer jag mig
Över din lilla säng och välsignar dig.

Vaggsång

Dröm, dröm du, mitt söta liv,
Om himmelen, som ger oss blommorna.
Blomster skimrar där, som skälver
Av sången som din mor sjunger.

Dröm, dröm, min sorgs knoppar,
Om de dagar när blomman slog ut
Om de ljusa blomstren imorgon,
där din lilla själ hälsade världen
och där din lilla själ öppnade sig världen.

Dröm, dröm min kärleksblomma
Om den stilla, heliga natten,
Där dess kärleks blomma
Gjort denna värld till himmel för mig.

Rosengirlangen

I vårskuggan fann jag henne
och då band jag henne med rosengirlanger:
hon kände det inte för hon sov.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
dir die schönen Augen rot,
wenn im Meeresspiegel badend
dich erreicht der frühe Tod!

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
du am Morgen neu erwacht
wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
wie, mein Herz, so schwer dich sehn
muss die Sonne selbst verzagen
muss die Sonne untergehen?

Und gebietet Tod nur Leben,
geben Schmerzen Wonnen nur:
O wie dank' ich, dass gegeben
solche Schmerzen mir Natur!

Träume

Sag', welch' wunderbare Träume
halten meinen Sinn umfängen
dass sie nicht wie leere Schäume
sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde
jedem Tage schöner blühn,
und mit ihrer Himmelskunde
selig durch's Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
in die Seele sich versenken,
dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!

Träume, wie wenn Frühlingssonne
aus dem Schnee die Blüten küsst,
dass zu nie gehanter Wonne
sie der neue Tag begrüsst,

Smärtor

Sol, du gråter varje afton
dina vackra ögon röda
när, i havets spegel badande,
du nås av tidig död!

Dock, i fornstor prakt,
som gloria för den dystra värld,
du uppstår ny i morgonväkt
likt stolte segerhjälden.

Ack, varför skulle jag då klaga,
varför, mitt hjärta, sakna dig så svårt,
då solen själv försaka måste,
då solen själv går under?

Och om blott död till livet för,
om blott smärtor fröjder ger:
Ja, då tackar jag naturen
som mig dessa smärtor gav!

Drömmar

Säg, finns så underbara drömmar
som i mitt minne stannar kvar
och ej som flyktigt skum
i tomma intet snabbt förgår?

Drömmar, som vid varje timma,
varje dag slår ut i blom
och med himmelsk känning
genom sinnet saligt strömmar!

Drömmar, som likt starka strålar
tränger djupt i själen ned,
och där målar evig bild:
alltförglömmande, minnesfast!

Drömmar, som likt vårens sol
kysser blommor upp ur snön,
som till aldrig anad glädje
hälsas av den nya dag, så

dass sie wachsen, dass sie blühen,
träumend spenden ihren Duft,
sanft an deiner Brust verglühen
und dann sinken in die Gruft.

Wesendonksångerna har översatts till svenska av Sven Lenninger.

Ich wollt' ein Sträusslein binden

Ich wollt' ein Sträusslein binden,
da kam die dunkle Nacht,
kein Blümlein war zu finden,
sonst hätt' ich Dir's gebracht.

Da flossen von den Wangen
mir Tränen in den Kle.
Ein Blümlein aufgegangen
ich nun im Garten seh'

das wollt ich Dir brechen
wohl in dem dunklen Klee,
da fing es an zu sprechen:
Ach tue mich nicht weh!

Sei freundlich in dem Herzen,
betracht dein eigen Leid,
und lasse mich in Schmerzen
nicht sterben vor der Zeit.

Und hätt's nicht so gesprochen
im Garten ganz allein,
so hätt' ich Dir's gebrochen,
nun aber darf's nicht sein.

Mein Schatz ist ausgeblieben,
ich bin so ganz allein,
im Lieben wohnt Betrüben
und kann nicht anders sein.

att de växer, att de blomstrar,
drömlikt sprider sina dofter,
stilla falnar vid ditt bröst,
sedan sjunker ned i grav.

Jag ville binda en liten bukett

Jag ville binda en liten bukett,
då den dunkla natten kom,
ingen liten blomma stod att finna,
annars hade jag gett den åt dig.

Då flöt från mina kinder
tårar ner på klövermarken.
En liten blomma som slagit ut
ser jag nu i trädgården

den ville jag bryta åt dig
djupt i den mörka klövern,
då började den tala:
Ack gör mig inte illa!

Var vänlig i ditt hjärta,
betrakta ditt eget smärta,
och låt mig slippa en kvalfull
död i förtid.

Och hade den inte talat så
helt ensam i trädgården
så hade jag plockat den åt dig,
men nu blev det inte så.

Min skatt har uteblivit,
Jag är så fullkomligt ensam,
i kärleken bor sorgen
och på annat sätt kan det inte vara.